

Göldeki Fener

Çınar BİBER

Göldeki Fener

Çınar BİBER

Büyük, yemyeşil bir gölün sakin bir köşesinde, nilüfer yaprakları küçük kayıklar gibi yüzerken, Tuck adında yaşlı bir kaplumbağa yaşırdı. Kabuğu bir yemek tabağı büyüklüğündeydi, yosunluydu ve kubbeliydi; kehribar rengi gözleri sıcak ve bilgeydi. Bir ön bacağının etrafında ince, örme bir saz bilezik taşıyordu ve kabuğunun üzerinden yumuşak kahverengi bir çanta sarkıyordu. Her sabah Tuck sığ sularda yavaşça kürek çeker, ışığın su üzerinde dans edişini izlerdi.

Bir parlak sabah, Pip adında genç bir kurbağa kıyı boyunca zıplayarak geldi. Pip bir erik kadar küçüktü; parlak bahar yeşili derisi, krem rengi bir karnı ve merakla parlayan kocaman altın rengi gözleri vardı. Bir gözünün arkasına minik mavi bir çiçek sıkıştırılmıştı ve yanında örme bir çim çanta zıplıyordu. "Tuck! Tuck!" diye seslendi Pip. "Bugün neye bakıyorsun?"

Tuck küçük, sabırlı gülümsemesini gösterdi. "Göl sırlarla dolu, Pip," dedi. "Bekler ve izlersen, bazen kendilerini gösterirler." Pip uzun, yay gibi bacaklarını kıpırdattı. "Beklemeyi sevmem!" dedi. "Ama sırları severim. Birlikte bakalım!" Böylece iki arkadaş pürüzsüz bir kayanın üzerine oturup suyu izlediler. Göl pırıldıyor ve fısıldıyordu, her şey hareketsizdi.

Aniden, gölün derinliklerinde yumuşak bir ışık titredi. Bu, yeşil suda hafifçe parlayan bir fenerdi! "Gördün mü?" diye soluğu kesildi Pip'in, altın rengi gözleri kocaman açılmıştı. "Bir fener! Gölün altında!" Tuck yavaşça başını salladı. "Görüyorum," dedi. "Bu bir gizem, Pip. Ve gizemler sabır ister." Pip yerinde zıplayıp durdu. "Ama hemen dalmak istiyorum!"

Tuck yumuşak bir ayağını Pip'in yay gibi bacağına koydu. "Bekle," dedi. "Işığın nasıl hareket ettiğine bak. Azar azar yükseliyor." Pip hareketsiz kalmaya çalıştı ama bacakları seğiriyordu. "Ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu. "Çok uzun değil," dedi Tuck. "Tam yeteri kadar." Fenerin ışığı biraz daha parladıkça, sonra biraz daha parladıkça izlediler.

Pip soru üstüne soru sordu. "Onu oraya kim koydu? Lambalı bir balık mı? İçine düşen bir yıldız mı?" Tuck sadece sabırlı gülümsemesini gösterdi. "Öğreneceğiz," dedi. "Ama önce bekleyeceğiz." Güneş yükseldikçe fener suyun içinde yavaşça yükseldi, kendi küçük güneşi gibi. Pip'in gözleri ondan hiç ayrılmadı.

Beklerken Tuck kahverengi çantasını açtı ve biraz tatlı su teresi paylaştı. Pip çiğneyip hareketsiz oturmaya çalıştı. "Beklemek zor," dedi. "Ama fener çok güzel." Tuck başını salladı. "Sabır gizemi tatlandırır," dedi. "Şimdi izle." Fener artık yüzeye daha yakındı, ışığı suyun üzerinde altın dalgalar oluşturuyordu.

Sonunda, yumuşak bir şıp sesiyle fener yüzeye çıktı. Lotus çiçeği şeklinde güzel bir kâğıt fenerdi, içinde minik bir mum parlıyordu. Yavaşça kıyıya doğru süzüldü. "Bize geliyor!" diye bağırdı Pip. "Onu takip edelim!" Tuck yavaşça doğruldu. "Evet," dedi. "Ama dikkatlice. Onu korkutup kaçırmak istemeyiz."

Fener kıyı boyunca süzüldü, sazların ve pürüzsüz taşların yanından geçti. Tuck istikrarlı bir şekilde kürek çekti, Pip taştan taş zıpladı. "Nereye gidiyor?" diye fısıldadı Pip. "Gölün eski kısmına," dedi Tuck. "Yıllardır oraya gitmedim." Fener onları bir virajın etrafından geçirdi; orada uzun söğüt ağaçları dallarını suya daldırıyordu.

Sögütlerin arkasında, eski ve yosunlu, direklerine solmuş kurdeleler bağlanmış küçük ahşap bir iskele buldular. Fener doğruca iskeleye süzüldü ve durdu. "Bak!" dedi Pip. "Burada daha çok fener var, hepsi tozlu ve karanlık." Tuck'ın kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. "Şimdi hatırlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Burası şenlik iskelesiydi. Uzun zaman önce herkes fener yakmak için buraya gelirdi."

Pip iskeleye zıpladı. "Neden bıraktılar?" diye sordu. Tuck iç çekti. "İnsanlar unuttu," dedi. "Şenlik solup gitti, fenerler karardı." Pip tozlu fenerlere baktı. "Ama bu yandı!" dedi. "Birisi hatırlamış olmalı." Tuck gülümsedi. "Belki göl hatırladı," dedi. "Ve bize bir işaret gönderdi."

Tuck çantasını açtı ve bir çakmaktaşı ile küçük bir mum çıkardı. "Hadi bunları yakalım," dedi. "Hepsini." Pip'in altın rengi gözleri parladı. "Gerçekten mi? Yapabilir miyiz?" Tuck başını salladı. "Bununla başlayabiliriz," dedi ve iskeledeki fenerin fitilini dikkatlice yaktı. Titredi, sonra parlak ve sıcak bir şekilde parladı. "Şimdi sen dene, Pip."

Pip minik bir mum aldı ve ilk fenerden yaktı. Onu tozlu bir kâğıt fenerin içine koydu ve fener ışıkla açıldı. "İşe yarıyor!" diye sevindi. Birlikte fener üstüne fener yaktılar, ta ki bütün iskele parlayana kadar. Işık suyun üzerine yayıldı ve birer birer başka hayvanlar gölgelerden çıktı. Ateş böcekleri parıldadı ve göl ışıldadı.

Hayvanlar daha çok fener getirdi. "Burayı hatırlıyoruz!" dediler. "Şenliği!" Tuck ve Pip onlara fenerlerin nasıl yakılacağını gösterdi ve kısa sürede bütün göl kıyısı bir ışık nehri oldu. Pip güldü ve fenerden fenere zıpladı, Tuck da sabırlı gülümsemesini gösterdi. Gizem çözülmüştü ve şenlik yeniden canlanmıştı.

Herkes parlayan fenerlerin altında dans etti ve şarkı söyledi. Pip minik mavi bir çiçek buldu ve Tuck'ın kulağının arkasına sıkıştırdı. "Haklıydın," dedi Pip. "Beklemeye değirdi." Tuck kıkırdadı. "Sabır kendi başına bir fenerdir," dedi. "Harika şeylere giden yolu aydınlatır." Göl sevinçle ışıldadı ve gece sıcak ve aydınlıktı.

O geceden sonra şenlik her yıl geri döndü. Tuck ve Pip her zaman ilk feneri yakanlar oldu. Ve Pip ne zaman sabırsız hissetse, gölün altındaki parlayan feneri hatırladı. "Eski gizemler sabrı ödüllendirir," derdi Tuck, Pip de başını sallar ve sihrin yükselişini görmek için tam yeteri kadar beklerdi.